

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Malaysia Dairy Industries Pte. Ltd

Strona pozwana: Ankenævnet for Patenter og Varemærker

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Højesteret — Artykuł 4 ust. 4 lit. g) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE z dnia 22 października 2008 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. L 299, s. 25) — Odmowa zarejestrowania albo nieważność znaku towarowego — Pojęcie złej wiary — Wnioskodawca, który miał świadomość istnienia zagranicznego znaku towarowego w chwili składania wniosku — Unieważnienie rejestracji plastikowej butelki na mleko w charakterze znaku towarowego z tego względu, iż wnioskodawca w chwili składania wniosku był świadom istnienia podobnego wcześniejszego znaku towarowego, którym za granicą posługiwała się spółka będąca konkurentem wnioskodawcy

Sentencja

- 1) Wykładni art. 4 ust. 4 lit. g) dyrektywy 2008/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 października 2008 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych należy dokonywać w ten sposób, że pojęcie złej wiary w rozumieniu tego przepisu jest autonomicznym pojęciem prawa Unii, które powinno być interpretowane w sposób jednolity w Unii Europejskiej.
- 2) Wykładni art. 4 ust. 4 lit. g) dyrektywy 2008/95 należy dokonywać w ten sposób, że aby wykazać istnienie złej wiary dokonującego zgłoszenia do rejestracji znaku towarowego w rozumieniu tego przepisu, należy uwzględnić wszystkie istotne czynniki występujące w danej sprawie i istniejące w chwili dokonywania zgłoszenia do rejestracji. Okoliczność, że dokonujący takiego zgłoszenia wie lub powinien wiedzieć, że osoba trzecia używa znaku towarowego za granicą w chwili dokonywania zgłoszenia, nie wystarcza sama w sobie do tego, aby wykazać istnienie w rozumieniu tego przepisu złej wiary dokonującego takie zgłoszenie.
- 3) Wykładni art. 4 ust. 4 lit. g) dyrektywy 2008/95 należy dokonywać w ten sposób, że nie pozwala on państwu członkowskiemu na ustanowienie szczególnego systemu ochrony zagranicznych znaków towarowych, który różni się od tego ustanowionego w tym przepisie i oparty jest na fakcie, że dokonujący zgłoszenia do rejestracji znaku towarowego wiedział lub powinien był wiedzieć o zagranicznym znaku towarowym.

(¹) Dz.U. C 258 z 25.8.2012.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 30 maja 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal do Trabalho de Viseu — Portugalia) — Worten — Equipamentos para o Lar, SA przeciwko Autoridade para as Condições de Trabalho (ACT)

(Sprawa C-342/12) (¹)

(Przetwarzanie danych osobowych — Dyrektywa 95/46/WE — Artykuł 2 — Pojęcie danych osobowych — Artykuły 6 i 7 — Zasady dotyczące charakteru danych i legalności przetwarzania danych — Artykuł 17 — Bezpieczeństwo przetwarzania danych — Czas pracy pracowników — Ewidencja czasu pracy — Dostęp organu krajowego właściwego w sprawach nadzoru nad warunkami pracy — Spoczywający na pracodawcy obowiązek udostępnienia ewidencji czasu pracy w sposób umożliwiający natychmiastowy wgląd do tej ewidencji)

(2013/C 225/63)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal do Trabalho de Viseu

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Worten — Equipamentos para o Lar, SA

Strona pozwana: Autoridade para as Condições de Trabalho (ACT)

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunal do Trabalho de Viseu — Wykładnia art. 2 i 17 ust. 1 dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281, s. 31) — Pojęcie danych osobowych — Dane rejestrowane w systemie rejestracji czasu pracy pracowników spółki

Sentencja

- 1) Artykuł 2 lit. a) dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych należy interpretować w ten sposób, że ewidencja czasu pracy, taka jak ta, której dotyczy postępowanie główne, zawierająca w odniesieniu do każdego pracownika wskazanie godzin rozpoczęcia i zakończenia pracy, jak również odpowiednich przerw lub odpoczynków, wchodzi w zakres pojęcia „danych osobowych” w rozumieniu tego przepisu.
- 2) Artykuł 6 ust. 1 lit. b) i c) oraz art. 7 lit. c) i e) dyrektywy 95/46 należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, takiemu jak to, którego dotyczy postępowanie główne, które nakłada na pracodawcę obowiązek udostępnienia krajowemu organowi właściwemu w sprawach nadzoru nad

warunkami pracy ewidencji czasu pracy w sposób umożliwiający natychmiastowy wgląd do tej ewidencji, o ile obowiązek ten jest konieczny dla potrzeb sprawowania przez ten organ nadzoru nad stosowaniem przepisów dotyczących warunków pracy, w szczególności z zakresu czasu pracy.

(¹) Dz.U. C 295 z 29.9.2012.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 13 czerwca 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-345/12) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2002/91/WE — Charakterystyka energetyczna budynków — Artykuł 7 ust. 1 i 2, art. 9, art. 10 oraz art. 15 ust. 1 — Nieprawidłowa transpozycja — Brak transpozycji w przewidzianym terminie — Dyrektywa 2010/31/UE — Artykuł 29)

(2013/C 225/64)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. Montaguti i K. Herrmann, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włosa (przedstawiciele: G. Palmieri, pełnomocnik wspierany przez A. De Stefana, avvocato dello Stato)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak przyjęcia w przewidzianym terminie wszystkich przepisów niezbędnych do zastosowania się do art. 7 ust. 1 i 2, art. 10 oraz art. 15 ust. 1 dyrektywy 2002/91/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie charakterystyki energetycznej budynków (Dz.U. L 1, s. 65) w związku z art. 29 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/31/UE z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie charakterystyki energetycznej budynków (Dz.U. L 153, s. 13)

Sentencja

1) Nie ustanawiając obowiązku dostarczenia świadectwa charakterystyki energetycznej w wypadku sprzedaży lub wynajmu budynku zgodnie z art. 7 i 10 dyrektywy 2002/91/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie charakterystyki energetycznej budynków i nie notyfikując Komisji Europejskiej środków transpozycji art. 9 dyrektywy 2002/91, Republika Włosa uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 7 ust. 1 i 2, art. 10, a także art. 15 ust. 1 tej dyrektywy w związku z art. 29 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/31/UE z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie charakterystyki energetycznej budynków.

2) Republika Włosa zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 287 z 22.9.2012.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 30 maja 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil Constitutionnel — Francja) — Jeremy F. przeciwko Premier ministre

(Sprawa C-168/13 PPU) (¹)

(Współpraca policyjna i sądowa w sprawach karnych — Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW — Artykuł 27 ust. 4 i art. 28 ust. 3 lit. c) — Europejski nakaz aresztowania i procedura wydawania osób między państwami członkowskimi — Zasada specjalności — Wniosek o rozszerzenie europejskiego nakazu aresztowania uzasadniające przekazanie lub dalsze przekazanie innemu państwu członkowskiemu — Orzeczenie organu sądowego wykonującego nakaz państwa członkowskiego o wyrażeniu zgody — Środek zaskarżenia o charakterze zawieszającym — Dopuszczalność)

(2013/C 225/65)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil Constitutionnel

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Jeremy F.

Strona pozwana: Premier ministre

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Conseil Constitutionnel — Wykładnia art. 27 i art. 28 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. L 190, s. 1) — Rozszerzenie skutków europejskiego nakazu aresztowania — Istnienie w wykonującym państwie członkowskim środka zaskarżenia (odwołania) od wykonującego organu sądowego, w tym przypadku chambre d'instruction (izby śledczej) cour d'appel (sądu apelacyjnego) — Termin 30-dniowy

Sentencja

Artykuł 27 ust. 4 i art. 28 ust. 3 lit. c) decyzji ramowej decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi, zmienionej decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie wprowadzeniu przez państwa członkowskie środka zaskarżenia zawieszającego wykonanie orzeczenia organu sądowego, który w terminie trzydziestu dni od dnia otrzymania wniosku rozstrzyga o wyrażeniu zgody bądź na ściąganie, skazanie lub aresztowanie osoby w celu wykonania kary pozbawienia wolności lub środka zapobiegawczego związanego z pozbawieniem wolności za przestępstwo popełnione przed jej przekazaniem na podstawie europejskiego nakazu aresztowania, inne niż to, które uzasadniało jej przekazanie, bądź na przekazanie osoby państwu